

Tua Broms tekst i forbindelse med
Aud Bækkelunds utstilling «Kontoret for drømmer og digresjoner»
Banksmidja, Voss Kunstlag.

Kontoret for drømmer og digresjoner

Aud Bækkelund på Voss Kunstlag 31 aug -28 sept 2013

Det første som møter meg når jeg kommer opp trappen til utstillingsrommet er tittelen trykket på veggen; *Kontoret for drømmer og digresjoner* (som interessant nok også kan gi assosiasjoner til de forskjellige forskningsinstituttene i den pågående Bergen Assembly). Aud Bækkelund sin utstilling er like poetisk som tittelen. Her blir jeg ikke fortalt noe mer enn det jeg som tilskuer sanser i møte med hennes arbeid.

Bækkelund har tatt for seg kontoret, dets gjenkjennelige inventarer, samt noen gjenstander som åpenbart har tilhørt en spesifikk arbeidsplass der en form for arkivering og/eller klassifisering har funnet sted. Fremfor alt i verket *Grunnforskningens magi*; et bord med et forstørrelsesglass plassert på midten av en bordplate i glass. Under platen finner jeg et kartotek med siffer – ikke fra 1-100, men 1-1000. Det som trigger meg med dette verket er den stille konsentrasjon som forstørrelsesglasset indikerer i kombinasjon med den mengde tusen siffer faktisk er. Ett tusen små kort som noen har brukt i sin arbeidshverdag en gang... Når? Hvor? Jeg vil vite mer, men nyter samtidig måten det er fremstilt på, hvilket åpner opp for min egen visjon av denne underlige, mystiske arbeidsplassen.

Bækkelund viser som sagt også arbeider der hun har tatt i bruk mer konvensjonelle kontorinventar som for eksempel saksen, linjalen, bindersene og arkivmappen. Alt fremstilt i kontekster som maner til ettertanke og refleksjon. Saksen er utstyrt med et flagrende regn av tråder på hvert av bladene. Jeg opplever at Bækkelund på denne måten forsterker verktøyet som bruksformål. Lysten til å gripe, og bruke saksen til å klippe av trådene er forlokkende – men siden jeg ikke er av den destruktive sorten – lar jeg være.

Bækkelunds utstilling gir et lett og luftig inntrykk der mengde er et gjentagende virkemiddel, hvilket sammen med den lavmeldte fargebruken forsterker det poetiske språket. Det er tydelig at hun har brukt mye tid på å produsere arbeidene. For det må jo ta *tid* å lenke sammen hundrevis av binders til det draperi som pryder fondveggen. Tid er noe som jeg ser som en tilbakevendende referanse i de verkene som vises i utstillingen. Kontoret som tidssluker, arbeidsplassen der tiden blir brukt – til hva da? All den tid som blir brukt på endeløs arkivering – for hvem, til hvem?

Kontoret for drømmer og digresjoner er en utstilling som bør betraktes utfra langsomhetens lov. Dette er poesi og slow food der scenen er kontoret, og dets innhold er satt sammen og presentert på en like svevende måte som i drømmene dine.

Tua Broms

MA fra Kunsthøgskolen i Bergen